

GENÇ OSMAN YAVAŞ

UNCHIUL MEU TRĂSNIT

O AVENTURĂ LA RESTAURANT

VOLUMUL 2

ILUSTRAȚII DE NALAN ALACA

**TRADUCERE DIN LIMBA TURCĂ DE
RESUL CADİR**

Nepoțelelor mele Peri și Elif...

Genç Osman Yavaş

Redactare: Iulia Burtea
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Bernadeta-Eugenia Filip
Design copertă: Oana Bădică

AMCAM VE BEN. RESTORAN MACERASI

© Text by Genç Osman Yavaş and illustration by Nalan Alaca

© 2019, Final Publishing, Istanbul, Turkey

Published with the permission of Final Publishing © All rights reserved.

Translation rights arranged through The Black Cat Agency, London, UK

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, transmitted, broadcast or stored in an information retrieval system in any form or by any means, graphic, electronic or mechanical, including photocopying, taping and recording, without prior written permission from the Publisher.

UNCHIUL MEU TRĂSNIT. O AVENTURĂ LA RESTAURANT

Genç Osman Yavaş

Copyright © 2021 Editura Galaxia Copiilor

Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

YAVAŞ, GENÇ OSMAN

Unchiul meu trăsniț / Genç Osman Yavaş; il. de Nalan Alaca;

trad. din lb. turcă de Resul Cadır. - București: Galaxia Copiilor, 2021-
3 vol.

ISBN 978-606-796-114-0

Vol. 2: O aventură la restaurant. - 2021. - ISBN 978-606-796-116-4

I. Alaca, Nalan (il.)

II. Cadır, Resul (trad.)

087.5

Grupul Editorial ALL:

Bd. Constructorilor, nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

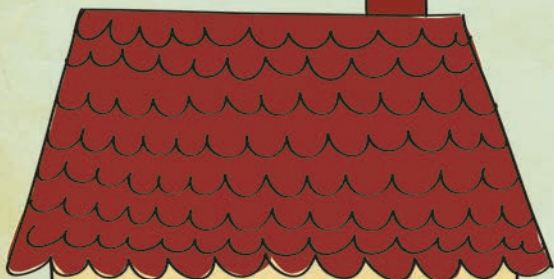
Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Editura Galaxia Copiilor face parte din Grupul Editorial ALL.

/editura.all
www.all.ro

/galaxia.copiilor.carti
www.galaxiacopiilor.ro

I love

— Nu se poate așa ceva!

— Dar de ce să nu se poată? mi-a răspuns unchiul, făcând ochii mari.

Vă întrebați dacă l-am crezut? Dar nu aveam nicio dovadă! Sau... există vreo șansă să fi fost totuși adevărat ce mi-a spus?

Of, și unchiul ăsta al meu, ce țărănit! Ah, vă cer scuze, uitasem că am decis să îl numesc „un pic trăsnit“.

Cum adică despre ce tot vorbesc? Bine, bine, cred că ar fi cazul să încep cu începutul...

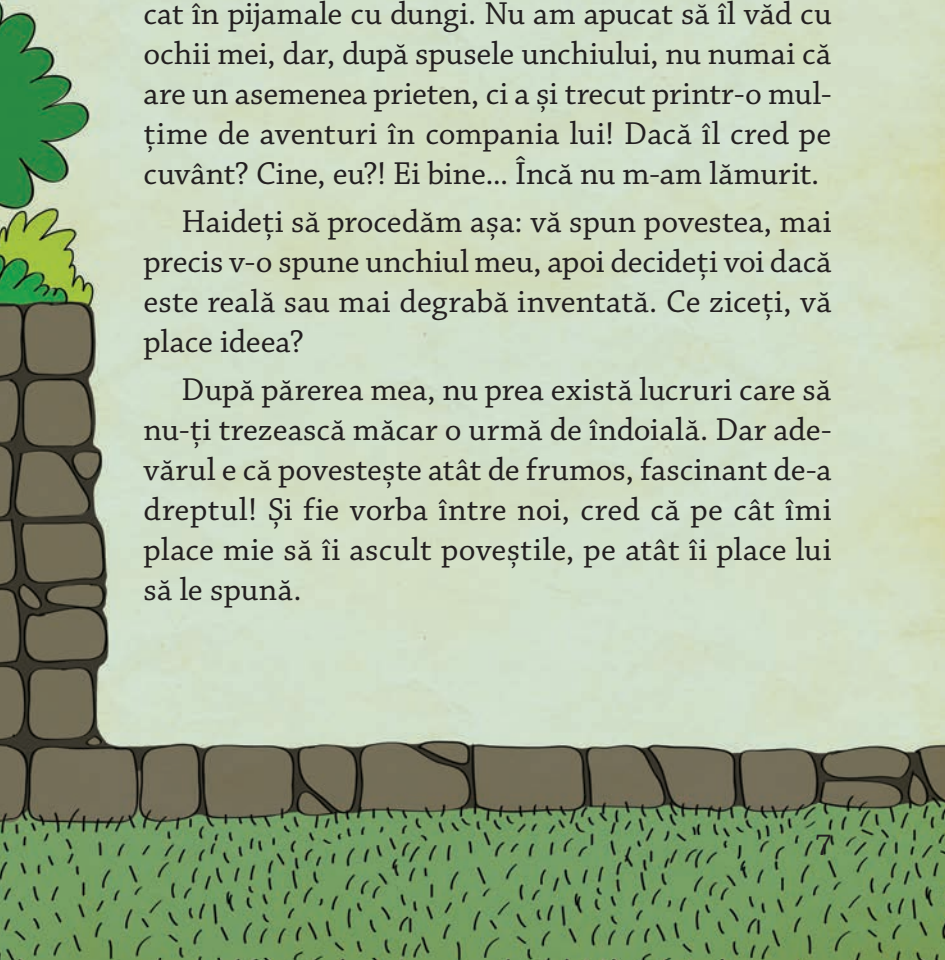

Era o zi frumoasă. Unchiul venise să mă ia la una dintre plimbările noastre obișnuite. De departe, cea mai interesantă parte a acestor plimbări sunt povestirile despre prietenul lui, Zebră, pe care nu le mai împărtășește cu nimeni în afară de mine.

Da, da, ați înțeles foarte bine! „Zebră“ am zis. Știți voi, animalul acela care umblă peste tot îmbrăcat în pijamale cu dungii. Nu am apucat să îl văd cu ochii mei, dar, după spusele unchiului, nu numai că are un asemenea prieten, ci a și trecut printr-o mulțime de aventuri în compania lui! Dacă îl cred pe cuvânt? Cine, eu?! Ei bine... Încă nu m-am lămurit.

Haideți să procedăm așa: vă spun povestea, mai precis v-o spune unchiul meu, apoi decideți voi dacă este reală sau mai degrabă inventată. Ce ziceți, vă place ideea?

După părerea mea, nu prea există lucruri care să nu-ți trezească măcar o urmă de îndoială. Dar adevărul e că povestește atât de frumos, fascinant de-a dreptul! Și fie vorba între noi, cred că pe cât îmi place mie să îi ascult poveștile, pe atât îi place lui să le spună.

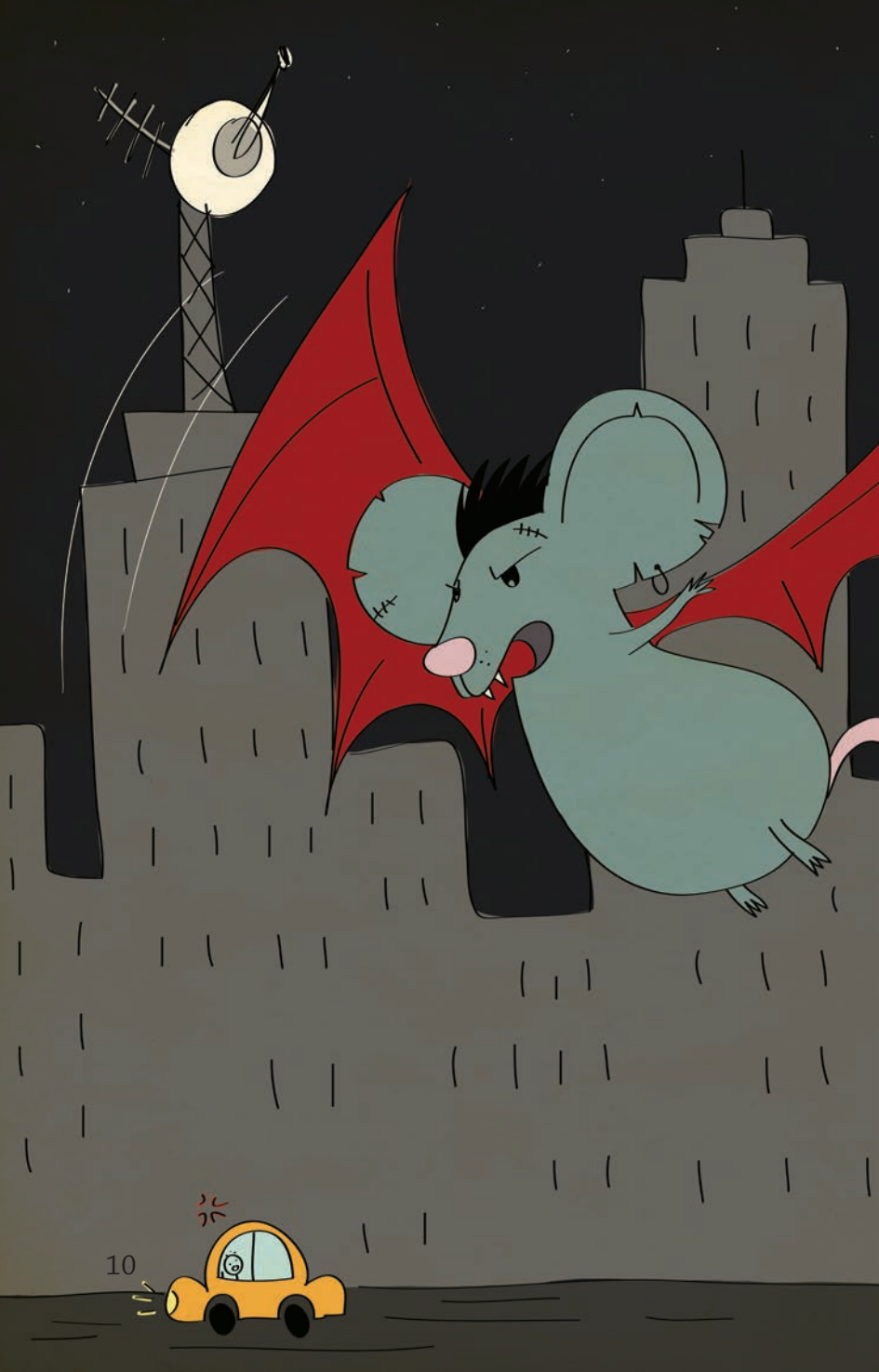
Stabiliserăm că o luăm de la început, nu-i așa?

Bine, atunci să începem astfel:

Doar ce ieșiserăm din casă. Țineți minte de rândul trecut că unchiul se apucase să îmi povestească despre cum l-a cunoscut pe Zebră în aeroport și peripețiile prin care au trecut împreună? Iată că acum a redeschis chiar el subiectul; nu a fost nevoie să îl întreb absolut nimic.

— Ca de obicei, și-a început unchiul povestea privind în depărtare, nici în acea seară nu era nimic interesant la televizor. Așa că ne-am uitat la un film despre un șoarece care trăia într-o pivniță, mergea în două picioare ca oamenii și avea două aripi imense – fără a fi însă liliac. Ei, și șoarecele s-a enervat pe un taximetrist, din cauză că acesta refuzase să îl ia la bord. Pe deasupra, șoferul panicat a și apăsat pedala de accelerație, încercând să scape de el, fază la care șoarecele cu aripi s-a enervat și mai tare și a început să-l fugărească în zbor. Exact ca Batman! În acel moment, eu și Zebră ne-am uitat unul la altul și am exclamat în același timp: „Ce aiureală!”, de parcă ne-am fi înțeles dinainte.

Am menționat asta data trecută, dar facem o recapitulare pentru cei care nu știu: unchiul meu susține că el și numai el poate înțelege limbajul lui Zebra. Ce aș mai putea să adaug la așa ceva? Chiar că nimic!

Apoi unchiul a concluzionat râzând:

— Pe scurt, era o prostioară. Și când te gândești că noi ne așezaserăm în fața televizorului cu speranța că vom găsi un film bun și vom comanda pizza de îndată ce ne va răzbi foamea!

Pizza?! O zebură care mănâncă pizza! Voi vă puteți imagina?

— Nu se poateee, am protestat eu imediat, rîzînd.

Oricum, numai unchiul ar putea să născopească așa o grozăvie. Unchiul meu drag, pe care știți deja că m-am hotărât să îl numesc „un pic trăsniț”. Odată mi-a explicat că, de fapt, zebrelor nu le place iarba și că mănâncă verzituri fără niciun gust din simplul motiv că nu au altceva mai bun la îndemână. Recunosc că această idee mi-a cam dat de gîndit. Mi-am zis în sinea mea că, dacă mi s-ar pune zilnic pe masă crenvurști, cartofi prăjiți și chiftele, chiar că numai asta aș mânca! Dar din păcate (adică după spusele alor mei), se pare că trebuie să mănânc și alte chestii, mult mai sănătoase... Da, da, chestii precum spanac, fasole și linte, înțelegeți voi la ce mă refer!

Revenind la subiect, mereu m-am întrebat cum face unchiul de găsește aceste filme. Vrînd-nevrînd, eu trebuie să mă mulțumesc cu desenele animate de pe canalele pentru copii, care nu-s nici pe departe la fel de interesante.

În fine, în timp ce ne îndreptam spre parcul de pe strada noastră, unchiul continua să-mi povestească peripețiile lui cu Zebură:

